

ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ

(ਭਾਗ 1)

ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਦਿਆਂ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ।¹ ਉਸ ਨੇ ਝਿੱਜਕਦੇ ਹੋਏ ਬੜੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸਾਇਦ ਤਿੰਨ ਮਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਆਣਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਰਿਵਾਜ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਸਿਆਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ। ਰੇਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ ਨੇ ਦੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੋਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ: “ਝਿੱੜਕ ਅਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਇਕ ਚੰਗਾ ਮਾਪ। ਉਸ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਮਾਫ਼ੀ ਭਰਪੂਰ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।”²

ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਪੂਰਵ ਧਾਰਣਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪੀ ਸਨ। ਪਰ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਧਰਮੀ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੋਣਗੇ, ਜਦ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਚਨਚੇਤੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮਿੱਤਰ “ਪਾਪ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਕ ਕਮੇਟੀ” ਬਣ ਗਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਗਲਤੀ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੁੜ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (4:1-6)

¹ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਤੇਮਾਨੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਆਖਿਆ, “ਜੇ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਦਿਲੇਰੀ ਕਰੇ, ਭਲਾ, ਤੂੰ ਗਰੰਜ ਕਰੇਂਗਾ? ਪਰ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਕੋਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸੱਕਦਾ ਹੈ? ਵੇਖ, ਤੂੰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਢਿੱਲੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਤਕੜਾ ਕੀਤਾ। ‘ਤੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਡਗਮਗਾਉਂਦੇ ਨੂੰ ਥੰਮ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਭਿੜਦਿਆਂ ਗੋਡਿਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਤੇਰੇ ਤੇ ਆ ਪਈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੁੱਸ ਗਿਆ ਹੈਂ, ਉਹ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਛੇਹਿਆ ਅਤੇ ਤੂੰ ਘਾਬਰ ਉੱਠਿਆ। ਭਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਡਰ ਤੇਰਾ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਹਾਂ ਦੀ ਖਰਿਆਈ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਨਹੀਂ?”

ਆਇਤਾਂ 1, 2. ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਜੇ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਦਿਲੇਰੀ ਕਰੇ, ਭਲਾ, ਤੂੰ ਗਰੰਜ ਕਰੇਂਗਾ? ਪਰ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਕੋਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸੱਕਦਾ ਹੈ? ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ: “ਪਰ ਸ਼ਬਦ [ਵਾਕ] ਬੋਲਣ ਤੋਂ

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਣ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ?" "ਸ਼ਬਦ" (1:7), *ਮਿਲਿਨ*) ਕਵੀ ਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਚਾਲ੍ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਲੇਖਕ ਨੇ ਸਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖੀ ਸੀ।³ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਕੋਮਲਤਾ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ।

ਆਇਤਾਂ 3, 4. ਵੇਖ, ਤੂੰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ। "ਸਿਖਾਇਆ" (10:1, *ਯਸਰ*) ਇਕ ਤਕਨੀਕੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਗਿਆਨ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ "ਸਿੱਖਿਆ" ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।⁴ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਤਾੜਨਾ" ਜਾਂ "ਸੁਧਾਰਨਾ" ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਾਉਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਪੰਜ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (9:7; 19:18; 29:17, 19; 31:1)। ਨਾਂਵ 10:1 (*ਮੁਸਰ*) ਜੋ ਇਸ ਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ "ਤਾੜਨਾ" ਜਾਂ "ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਕਹਾਉਤਾਂ 1:2, 3, 7, 8; 3:11; 4:1; 5:12); ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ" ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਆਖਿਆ, "ਜੇ ਸੁਧਾਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਤਾੜ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਸੂ ਵਰਗਾ ਹੈ" (ਕਹਾਉਤਾਂ 12:1) ਅਤੇ "ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਜਿਸ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਦਿਆਂ ਬਚਨਾਂ ਤੋਂ ਭਟਕ ਜਾਈਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦਾ ਸੁਣਨਾ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇਹ" (ਕਹਾਉਤਾਂ 19:27)। ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਵਿਚਰਤਾਂ ਵਿਚ, ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ (29:7-10, 21-23)।

ਢਿੱਲੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਤਕੜਾ ਕੀਤਾ। "ਢਿੱਲੇ ਹੱਥ" ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਡਰ ਦੇ ਹਨ।⁵ ਤੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਡਗਮਗਾਉਂਦੇ ਨੂੰ ਬੰਧਿਆ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਭਿੜਦਿਆਂ ਗੋਡਿਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਉਸ ਦਿਲਾਸੇ ਅਤੇ ਮਦਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿਚ, "ਢਿੱਲੇ ਹੱਥ" ਅਤੇ "ਭਿੜਦੇ ਗੋਡੇ" ਅਖੌਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਸਨ (ਯਸਾਯਾਹ 35:3; ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 7:17; 21:7; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:12)।

ਆਇਤ 5. ਪਰ ਹੁਣ ਉਸ ਭਿੰਨਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ ਵੇਖੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਬਰ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਪਰ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਤੂੰ ਹੁੱਸ ਗਿਆ ਹੈਂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਉਸ ਦੁੱਖ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਖੁਦ ਮੰਨਿਆ (21:6; 23:15, 16)।

ਆਇਤ 6. ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਡਰ "ਗਿਆਨ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ" (ਕਹਾਉਤਾਂ 1:7) ਅਤੇ "ਬੁੱਧ ਦਾ ਮੁੱਢ ਹੈ" (ਕਹਾਉਤਾਂ 9:10)। ਇਹ "ਉਮਰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ," "ਪੱਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ" ਅਤੇ "[ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ] ਬੁਰਿਆਈ ਨੂੰ ਪਰੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ" (ਕਹਾਉਤਾਂ 10:27; 14:26; 16:6)। ਇਹ "ਧਨ, ਆਦਰ ਅਤੇ ਜੀਉਣ" ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਕਹਾਉਤਾਂ 22:4)। ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਆਈ. ਐਂਡਰਸਨ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇਹ "ਗੁਣਕਾਰੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਲਈ ਆਦਰਸ਼ ਸ਼ਬਦ" ਹੈ।⁶

ਅਜਿਹੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਤੀਜਾ ਤੇਰੇ ਰਾਹਾਂ ਦੀ ਖਰਿਆਈ ਹੈ। ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਅੱਗੇ

ਜਾ ਕੇ, ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖਰਿਆਈ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ (27:5; 31:6)। ਆਸਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਝੱਲਿਆ ਸੀ ਆਸਾ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ (7:6)। ਪਰ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, “ਵੇਖੋ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਵੱਢ ਸੁੱਟੇਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਆਸਾ ਨਹੀਂ” (13:15)।

“ਕਿਹੜਾ ਬੇਦੇਸ਼ਾ ਕਦੇ ਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ?” (4:7-11)

‘ਚੇਰੇ ਤਾਂ ਕਰ, ਕਿਹੜਾ ਬੇਦੇਸ਼ਾ ਕਦੇ ਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ, ਯਾ ਨੇਕ ਜਨ ਕਿੱਥੇ ਮਿਟਾਏ ਗਏ? ‘ਮੇਰੇ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਦੀ ਦੇ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਬੀਜਣ ਵਾਲੇ ਉਹੋ ਕੁਝ ਵੱਢਦੇ ਹਨ। ‘ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੁਆਸ ਨਾਲ ਉਹ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਬੁੱਲੇ ਨਾਲ ਉਹ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ¹⁰ਸ਼ੇਰ ਬਬਰ ਦੀ ਗਰਜ ਅਤੇ ਮਾਰੂ ਸ਼ੇਰ ਬਬਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਅਤੇ ਜੁਆਨ ਬਬਰਾਂ ਦੇ ਦੰਦ ਭੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ¹¹ਬੁੱਢਾ ਬਬਰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਥੁੜ੍ਹੇ ਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਸ਼ੇਰਨੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਖਿੰਡ ਪੁੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਧਿਆਤਮਕ ਪੂਰਵ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਰਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਸੋਚ ਪ੍ਰਤੀ ਵਚਨਬੱਧ ਸਨ ਕਿ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਧਰਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਬੁਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਇਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਕ ਆਮ ਸੱਚ ਝੂਠ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਅਪਵਾਦ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। (20:4, 5 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ।)

ਆਇਤ 7. ਕਿਹੜਾ ਬੇਦੇਸ਼ਾ ਕਦੇ ਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ, ਯਾ ਨੇਕ ਜਨ ਕਿੱਥੇ ਮਿਟਾਏ ਗਏ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ “ਕੋਈ ਨਹੀਂ” ਅਤੇ “ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ” ਉੱਤਰਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੇਮਰ ਹੇਲੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, “ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇਕ ਸੂਖਮ ਆਰੋਪ ਹੈ: ਤੁਸੀਂ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ; ਤੁਸੀਂ ਛੇਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ; ਇਸ ਲਈ, ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਬੇਦੇਸ਼ੇ ਨਾ ਹੀ ਨੇਕ ਹੋ।”⁷ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੇਦੇਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨੇਕ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਬਲ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ (ਉਤਪਤ 4:8) ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਤੱਕ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 6:9), ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ। ਐਲਡਨ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਨਾ ਤਾਂ [ਅੱਯੂਬ] ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਕੋਲ ਧਰਮੀ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਇਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਸੀ।”⁸

ਆਇਤ 8. ਮੇਰੇ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਦੀ ਦੇ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਬੀਜਣ ਵਾਲੇ ਉਹੋ ਕੁਝ ਵੱਢਦੇ ਹਨ। ਰੱਬੀ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਇਸ ਆਇਤ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੱਚਮੁੱਚ, ਕਹਾਉਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, “ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਰਾਰਤ ਬੀਜਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਿਪਤਾ ਹੀ ਵੱਢੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਕਹਿਰ ਦੀ ਲਾਠੀ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ” (ਕਹਾਉਤਾਂ 22:8)। ਪੈਲੂਸ ਰਸੂਲ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, “ਤੁਸੀਂ ਧੋਖਾ ਨਾ ਖਾਓ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਠੱਠਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਡਾਈਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕੁਝ ਬੀਜਦਾ ਹੈ ਸੋਈਓ ਵੱਢੇਗਾ

ਭੀ" (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:7)। ਝੂਠ ਇਸ ਤੱਥ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਬੀਜਣ ਵਾਲਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 9. ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੁਆਸ ਉਸ ਵੱਡੀ ਹਵਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭੈਣ ਭਰਾ ਉੱਥੇ ਦਾਹਵਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ (1:18, 19)।

ਆਇਤਾਂ 10, 11. ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ੇਰ ਬਬਰ ਲਈ ਪੰਜ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਸ਼ਬਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੈਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਇਦ ਜਾਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿਚ ਪੜਾਵਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸੁਖਮਤਾ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਠੀਕ ਠੀਕ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।"⁹ ਇੱਥੇ ਜੋ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਜੰਗਲ ਦਾ ਰਾਜਾ" ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਦਾ।

ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸ੍ਰੋਤ (4:12-21)

¹²ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੋਰੀ ਛੱਪੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਾਈ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਭਿਣਕ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਈ, ¹³ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚਿਤਮਣੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਦ ਸਾਰੀ ਨੀਂਦ ਇਨਸਾਨ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ¹⁴ਹੌਲ ਤੇ ਕਾਂਬਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ¹⁵ਇੱਕ ਰੂਹ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਅੱਗੋਂ ਦੀ ਲੰਘੀ, ਮੇਰੇ ਪਿੰਡੇ ਦੀ ਲੂਈਂ ਖੜੀ ਹੋ ਗਈ। ¹⁶ਉਹ ਖਲੇ ਗਈ ਪਰ ਮੈਂ ਉਹ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਪਛਾਣ ਨਾ ਸੱਕਿਆ, ਕੋਈ ਰੂਪ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੀ, ਖ਼ਮੇਸ਼ੀ ਸੀ, ਫੇਰ ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਸੁਣੀ, - ¹⁷ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲੋਂ ਧਰਮੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਆਪਣੇ ਕਰਤਾਰ ਨਾਲੋਂ ਪਾਕ ਹੈ? ¹⁸ਵੇਖ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ¹⁹ਕਿੰਨਾ ਵੱਧ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਕੱਚੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਖ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਭਵੱਕੜ ਥੋਂ ਅੱਗੇਤਰੇ ਹੀ ਪੀਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ²⁰ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਤੀਕ ਉਹ ਟੇਟੇ ਟੇਟੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੋਚੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਉਹ ਸਦਾ ਲਈ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ²¹ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੰਬੂ ਦਾ ਕਿੱਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪੁੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ? ਉਹ ਬੁੱਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਇਕ "ਰਾਤ ਦੇ ਦਰਸ਼ਣ" ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਕ ਰੱਬੀ ਪਰਕਾਸ਼ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਐਲਡਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ,

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਤੋਂ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਨਾ ਜਾਂ ਦਰਸ਼ਣ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।¹⁰

ਆਇਤਾਂ 12-16. ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ। ਚੋਰੀ ਛੱਪੇ ਅਤੇ ਭਿਣਕ ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼

ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਰਸ਼ਣਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਗੰਭੀਰ ਅੰਦੋਲਨ ਲਿਆਂਦਾ; ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਲੂਈ ਖੜੀ ਹੋ ਗਈ। ਰੂਹ (רוח, ਰੁਆਚ) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸੁਆਸ” ਜਾਂ “ਹਵਾ” ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।¹¹ ਸੈਮੂਏਲ ਟੈਰੀਏਨ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਹਵਾ” ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।¹² ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਅਲੇਕਿਕ ਮੈਜੂਦਗੀ ਵਜੋਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਉਹ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਪਛਾਣ ਨਾ ਸੱਕਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਖ਼ਮੇਸ਼ੀ (חמשה, ਡੀਸਾਮਾਹ) ਸ਼ਬਦ ਵਚਨ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਵਾਰ ਹੋਰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ 1 ਰਾਜਿਆਂ 19:12 ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ “ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਨਿਮੀ ਅਵਾਜ਼” ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ (ASV)।¹³

ਆਇਤ 17. ਐਲਡਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਅਗਲੀਆਂ ਦੋ ਆਇਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੇ [ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ] ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹਨ ਕਿ ‘ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ’ (ਜ਼ਬੂਰ 14:3; 53:3[4]; ਰੋਮੀਆਂ 3:10-11, 23)।”¹⁴ ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲੋਂ ਧਰਮੀ ਹੈ? ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: “ਕੀ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਰਮੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?” “ਮਨੁੱਖ” (אנוש, ਈਨੇਸ਼) ਸ਼ਬਦ ਇਨਸਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; KJV ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ “ਮਰਨਹਾਰ ਮਨੁੱਖ” ਹੈ। ਕੀ ਪੁਰਖ ਆਪਣੇ ਕਰਤਾਰ ਨਾਲੋਂ ਪਾਕ ਹੈ? ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, “ਪੁਰਖ” (אֱלֹהִים, ਜੀਬਰ) ਇਕ ਤਾਕਤਵਰ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।¹⁵ ਇਸ ਲਈ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ: “ਕੀ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲੋਂ ਧਰਮੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਤਾਕਤ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?” ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ।

ਆਇਤ 18. ਸੰਦਰਭ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੇਵਕ ਅਤੇ ਦੂਤ ਦੋਵੇਂ ਸੁਰਗੀ ਜਾਂ ਅਲੇਕਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਵੀ ਜਿਹੜੇ ਦਿਲ ਜਾਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮੂਰਖ (אֱוִיל, ਐਵਲਾਹ) ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 19-21. ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਸਮਾਨ ਰੂਪਕਾਂ - ਕੱਚੇ ਘਰਾਂ, ਨੀਹਾਂ ਖ਼ਾਕ, ਭਵੱਕੜ ਥੋਂ ਅਗੇਤਰੇ ਹੀ ਪੀਹੇ ਜਾਂਦੇ, ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੰਬੂ ਦਾ ਕਿੱਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪੁੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ - ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। “ਮਿੱਟੀ” ਅਤੇ “ਖ਼ਾਕ” ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਉਚਿਤ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ “ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਰਚਿਆ” (ਉਤਪਤ 2:7; ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰ 103:14)। ਮੌਤ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਪਰਤਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (7:21; 10:9; 17:6; 20:11; 34:15; 40:13; ਜ਼ਬੂਰ 90:3; 104:29; ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਪੇਥੀ 3:20; 12:6, 7)। ਇਸ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਅਰਥਾਤ ਦੁਨਿਆਵੀ “ਤੰਬੂ” ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:1, 4; 2 ਪਤਰਸ 1:13)।

ਉਹ ਬੁੱਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।¹⁶ 21 ਆਇਤ ਵੀਹ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ “ਬੁੱਧ” ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। “ਬੁੱਧ” ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ (חכם, ਚੇਕਮਾਹ) ਨੂੰ ਲੂਯਿਸ ਗੋਲਡ-ਬਰਗ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਹਕਮ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਚਾਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਜਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਮ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਮੂਲ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਹ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਸੂਝ, ਕਲਾ ਵਿਚ ਨਿਪੁੰਨਤਾ, ਨੈਤਿਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿਚ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।¹⁷

ਸਾਨੂੰ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ:

ਪਰ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁੱਧ ਦਾ ਘਾਟਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗੇ ਜਿਹੜਾ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਬਿਨਾ ਉਲਾਂਭੇ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਮੰਗੋ ਅਤੇ ਕੁਝ ਭਰਮ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਭਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਛੱਲ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਪੈਣ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈ ਅਤੇ ਉਡਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 1:5, 6)।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (ਅਧਿਆਇ 4)

ਜਦੋਂ ਪੈਲੂਸ ਰਾਜਾ ਅਗਿੱਪਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ੀ ਦੇ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀਅਤ ਦਾ ਵੱਡਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਰੋਮੀ ਰਾਜਪਾਲ ਫ਼ੇਸਤੁਸ ਨੇ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਆਖਿਆ, “ਹੇ ਪੈਲੂਸ, ਤੂੰ ਕਮਲਾ ਹੈਂ, ਬਹੁਤੀ ਵਿੱਦਿਆ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਕਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ” (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 26:24; NIV)। ਪੈਲੂਸ ਕਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਪੈਲੂਸ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਵਿਚ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 26:25)।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਖ਼ਾਸਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਚੰਗੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਖੀ ਮਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਲਾਹ ਅਕਸਰ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਲਿਪਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸਲਾਹ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ “ਪੂਰੀ ਸੱਚਾਈ” ਵਾਂਗ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੈਲੂਸ ਵਾਂਗ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਦਰਪੂਰਣ ਅਤੇ ਸਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫ਼ੇਸਤੁਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਪੈਲੂਸ ਕਮਲਾ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋਣ ਲਈ ਵਚਨ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਮਿੱਤਰ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ, ਉਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਠੀਕ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੀ ਇਸ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਤੋਂ, ਅਸੀਂ ਸਾਡੇ ਦੁਖੀ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿਚ “ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ” ਅਤੇ “ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ” ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ...

ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ, ਹੋਰ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੱਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਰਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਮਿੱਤਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ

ਆਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਪੂਰਾ ਹਫ਼ਤਾ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ। ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਅੱਯੂਬ ਨਾਲ ਇਕ ਹਫ਼ਤਾ ਚੁੱਪ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਜੋ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਉਹ ਇਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ। ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਜੇ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਦਿਲੇਰੀ ਕਰੇ, ਭਲਾ ਤੂੰ ਗਰੰਜ ਹੋਵੇਗਾ?” (4:2)। ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਅੱਯੂਬ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਾਂ? ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੈ “ਸਬਰ” (ਯਾਕੂਬ 5:11; KJV)। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਨਰਮ, ਮਿੱਠੇ, ਸਬਰ ਵਾਲੇ, ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣੇ। ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਪੇਖੀ 3:1, 7 ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, “ਹਰੇਕ ਕੰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਹੈ ... ਇੱਕ ਚੁੱਪ ਕਰਨ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੋਲਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ।” ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਬੋਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ (4:3, 4)। ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਚੰਗੇ ਸ਼ਬਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਾਉਤਾਂ 12:25 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਚੰਗਾ ਬਚਨ ਉਹ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ” (NIV)। ਕਹਾਉਤਾਂ 16:24 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਸ਼ੁਭ ਬਚਨ ਮਖੀਰ ਦੀ ਛੱਲੀ ਵਾਂਗ ਹਨ, ਓਹ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿੱਠੇ ਲੱਗਦੇ ਅਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਹਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।” ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਖੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਲ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:6 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂਗੇ: “ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਰਪਾਮਈ ਹੋਵੇ” (NIV)।

ਤੀਜੀ ਗੱਲ, ਬੁਰੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾ ਬਣਾਓ (ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਦਾ ਵਚਨਾਂ ਨਾਲ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ)। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਅੱਯੂਬ ਲਈ ਇਕ ਚੰਗਾ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਪਰ, ਆਇਤ 5 ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਬੋਲਣ, ਤਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਛੇਤੀ ਹੀ ਮੂਲ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਗਿਆ। ਫੇਰ, “ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,” ਪਰ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਉੱਤਮ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਆਇਤ 7 ਵਿਚ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕਿਹੜਾ ਬੇਦੇਸ਼ਾ ਕਦੇ ਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ?” ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੇਦੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਣ ਦੇ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਬਲ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ - ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਕਈਨ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਦਰਦ ਅਤੇ ਮੌਤ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਅਤੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ, ਹੇਰੋਦੇਸ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੌਰਾਨ ਮਾਰੇ ਗਏ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਲਾਇਕ

ਬਣਨ ਲਈ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 8 ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਬੀਜਣ ਵਾਲੇ ਉਹੇ ਕੁਝ ਵੱਢਦੇ ਹਨ।” ਦੇ ਵਾਰ ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਵੱਢਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬੀਜਦੇ ਹੋ” (ਵੇਖੋ ਕਹਾਉਤਾਂ 22:8; ਗਲਾਤੀਆਂ 6:7)। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਸੱਚਾ ਹੈ। ਪਰ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਗਲਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਪਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਬਿਪਤਾ ਬੀਜੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਬੁਰੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ।

ਚੈਂਬੀ ਗੱਲ, “ਥਾਪੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ” ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਉੱਤਰ ਨਾ ਦਿਓ, ਖਾਸਕਰ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦੇ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।” ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਦੇਸ਼ਤ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹੇ ਜਿਹੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਜਾਣਦਾ ਹੈ”; “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੇ ਹੋ”; “ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਵੇਗੀ”; ਜਾਂ “ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ।”

ਪੰਜਵੀਂ ਗੱਲ, ਇਹ ਨਾ ਕਹੋ, “ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਜਤਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਦੁਖੀ ਹਨ ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ, “ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ,” ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਹੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਫ. ਮਿਲਸ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਸਫ਼ੇ 6-7 ਤੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ²ਰੇਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ, ਅੱਯੂਬ, ਦ ਨਿਊ ਅਮੈਰੀਕਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਬਰੋਡਮੈਨ ਐਂਡ ਹੋਲਮੈਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1993), 83. ³ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 83. ⁴ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਆਈ. ਐਂਡਰਸਨ, ਅੱਯੂਬ, ਐਨ ਇੰਟਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਟਿੰਡੇਲ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਡਾਊਨਰਸ ਗਰੇਵ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1974), 111. ⁵ਲੂਡਵਿਗ ਕੋਹਲਰ ਅਤੇ ਵਾਲਟਰ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, ਦ ਹਿਬਰਿਊ ਐਂਡ ਅਰਾਮਿਕ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ, ਅਧਿਐਨ ਸੰਸਕਰਣ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੰਪਾ, ਐਮ. ਈ. ਜੇ. ਰਿਚਰਡਸਨ (ਬੋਸਟਨ: ਬਰਿਲ, 2001), 2:1277. ⁶ਐਂਡਰਸਨ, 112. ⁷ਹੇਮਰ ਹੇਲੀ, ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਅੱਯੂਬ (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਰੀਲੀਜੀਅਸ ਸਪਲਾਈ, ਇੰਕ., 1994), 58. ⁸ਐਲਡਨ, 85. ⁹ਜੇਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ, ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 108, ਨੰ 4. ¹⁰ਐਲਡਨ, 86.

¹¹ਕੋਹਲਰ ਅਤੇ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, 2:1197-98. ¹²ਸੈਮੂਏਲ ਟੈਰੇਨ, “ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ: ਇੰਟਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਐਕਸਜੀਸਿਸ,” ਦਿ ਇੰਟਰਪਰੇਟਰਸ ਬਾਈਬਲ, ਸੰਪਾ, ਜੋਰਜ ਆਰਥਰ ਬੱਟਰਿਕ (ਨੈਸ਼ਵਿਲ: ਅਬਿੰਗਡਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1954), 3:939. ¹³ਜ਼ਬੂਰ 107:29 ਵਿਚ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ। ¹⁴ਐਲਡਨ, 88. ¹⁵ਐਲਬਰਟ ਬਾਰਨਜ਼, ਅੱਯੂਬ, ਨੋਟਸ ਆਨ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ, ਸੰਪਾ, ਰੇਬਰਟ ਫਰਿਊ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1949), 1:151. ¹⁶ਬਿਲ ਬੁਰਚੇਟ ਨੇ “ਬੁੱਧ” ਦੀ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਲਿਖੀ: “ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਯਤਾਰਥਵਾਦੀ ਪਹੁੰਚ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਵਿਹਾਰਕ ਕੁਸ਼ਲਤਾ

ਅਤੇ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕੀ ਕਲਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਕ ਵਿਆਪਕ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਨੈਤਿਕ ਅਰਥ ਵਿਚ, ਇਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਪਰ, ਇਕ ਫ਼ਰਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁੱਧ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੀਆਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਹਨ। ਬੁੱਧ ਸਾਨੂੰ ਸਹੀ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਸਹੀ ਕਰਨ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਸਮਝਦਾਰੀ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਗਲਤ ਹੈ।" ¹⁷ਲੂਯਿਸ ਗੋਲਡਬਰਗ, "ἁλῆς, ἡκμῆ," *ਬੀਓਲੋਜੀਕਲ ਵਰਡਬੁਕ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਸੰਪਾ ਆਰ. ਲਾਇਰਡ ਹੈਰਿਸ, ਗਲੀਸਨ ਐਲ. ਆਰਚਰ, ਜੂਨੀਅਰ, ਅਤੇ ਬਰੂਸ ਕੇ. ਵਾਲਟਕੇ (ਸ਼ਿਕਾਗੋ: ਮੂਡੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1980), 1:282-83.